

Korzika (07.-22.7.2009)

Posadka: family

Torek 07.07.2009

Podbrezje-Trst-Bologna-Firenze-Livorno

Popoldan okoli četrte ure pobegnemo z deževnih Podbrezij. Podivjane nevihte nas spremljajo vse do Primorske, nad Trstom nam končno pomežikne sonce. Vožnja po italijanskih avtocestah v znamenju

prehitevanja tovornjakarjev. No, v Firencah naš Garmin začne štrajkat in posledica je, da zgrešimo odcep za Livorno. Tudi potem smo se po njegovem vozili mimo cest, pa vendarle okoli pol ene zjutraj prispeli v kolono za trajekt. Zaradi podivjanega vetra našo kolibo pozibava in ne spimo prav dobro.

Sreda 08.07.2009

Livorno-Bastia-plaža La Marana

Na trajekt se vkrcamo med prvimi. Divji valovi in zaradi njih nagibanje trajekta nam sprva povzroča preglavice, a se kmalu navadimo in smo že prav zverzirani za hojo po hodnikih. Za vse na krovu to ravno ne drži, marsikdo je pomoč iskal na WC-jih. Bljak, nič jim nismo fovš. Pred Bastio zaradi tehničnih težav (na prednji strani se vrata ne odprejo), po manevriranju posadke v pristanišču, pristanemo s kar dvo- in polurno zamudo.

V Bastii pravi prometni zamašek in komaj čakamo, da pobegnemo ven iz mesta. Paziti moramo le, da se na cesti držimo desne, da na zapeljemo v prenizke podvoze. Všeč nam je, da ni semaforjev, vsepovsod sama krožišča. Očitno je z Garminom res nekaj narobe, on bi nas na plažo La Marana zapeljal kar brez cest, direkt čez zaliv. Očitno je pregorel in si zaželel ohladitvi;-) Ker nam do plavanja ravno ni bilo, smo plažo poiskali s pomočjo obcestnih tabel. Zasedramo se tik ob morju. Kje drugje kot na mivki, druge izbire ni.

Ker si ne predstavljam kroženja po Korziki brez koordinat, se najprej lotim našega navigatorja. Na srečo sem na prenosniku imel shranjene kopije, tako da napravo hitro spravim v red. OK, zdaj se

pa začne. Po večerji se sprehodimo po obali, tej res ni videti konca. Kopalcev skoraj ni, nekaj ribičev, pozdravit nas pride trinožni črni Labrador, ki vsaj pri uriniranju ni imel težav z dvigovanjem zadnje noge. Pred spanjem sledi lep pogled na luno, ki se je v vsej svoji veličini počasi dvigovala izza obzorja. Še preden zaspimo pa nas pozdravit pride lokalna, malce nakresana mladina, ki v bližini kuri kres. V prepričevanju, da so policaji, niso bili ravno uspešni;-) Radi bi neko plačilo, a ker jim angleščina ni šla ravno od rok ni bilo s tem nič. Na koncu si zaželimo lepo noč in odpeketajo do svojih punc, ki jih čakajo pri ognju.

Četrtek 09.07.2009

plaža La Marana-e Piane-Corte

Po dolgem spanju nas prebudi bučanje morja. V smeri S se sprehodim po obali, a te res ni videti konca, zato po približno kilometru obrnem. Po zajtrku se otroka v mivki še malo poigrata potem pa se počasi odpravimo proti notranjosti Korzike. Naš cilj je reka Tartagina, kopanje pod mostičkom ob vasici e Piana. A takoj ko speljemo problemi. Po prevoženih 20 metrih se 4-tonski avto zakoplje v mivko. Še dobro, da imamo s seboj vojaško lopatico (ašovčič), s katero odkoplje kolesa in s kratkimi dilcami podložimo kolesa. Pa tudi v drugo ne gre. Že iščem daljše podloge za prednja kolesa, ko mi jih na strehi avtomobila pripelje prijazen domačin. Očitno nas je od daleč opazoval s kakšnimi problemi se soočamo. In verjetno ne prvi in ne zadnji. No, v tretje gre, čeprav ne rado.

V bližini si med potjo ogledamo arheološko področje, kjer stoji velika katedrala La Canonica iz 12. Stoletja, poleg nje pa ostanke rimske naselbine De Mariana. Vidni so ostanki bazilike in krstilnice ter ostanki škofijske palače.

Vzdolž obale nadaljujemo do mesteca Casamozza, potem pa ob reki Golo zavijemo v notranjost Korzike. Cesta se prepleta z železniško progo. V Ponte Leccii zavijemo severno ter v spremstvu lenih in naveličanih krav (jim ni za zamerit), ob nasadih bodečih než, prispemo do naše naslednje destinacije.

Gre za star mostiček (N42.51521 E9.12135) čez rečico Tartagino. Pod njim se kopamo sami, voda mrzla zato kaj več od nog ne močimo.

Za današnji dan ne načrtujemo nič več drugega kot vožnjo v Corte, sprehod po mestu in nekeje zastonj prenočitve. Corte naj bi bile geografsko in kulturno središče Korzike, obdane pa so z visokimi skalnimi gorami. Svoje čase (1755) so Corte postale prestolnica Korzike, kmalu zatem so ustanovili prvo univerzo na otoku, že leta 1735 pa so tam zasnovali ustavo samostojne države.

Seveda Spačka in Meharija ne spregledamo, sploh slednjih potem kasneje srečamo kar nekaj.

Prenočišče smo si poiskali na parkirišču na obrobju mesta (N42.300878 E9.152357), kjer nam družbo dela še nekaj avtodomov.

Petek 10.07.2009

Corte-Restonica-Ghisonaccio-plaža ob reki Travo

Zjutraj peš skočim v megamarket po sadje. Ponudba pestra, za probo vzamem tudi nekaj različnih korziških piv. Ta so bolj gosta in imajo en poseben okus, sploh kostanjev. Okrog desete dopoldan najprej iz mestnega vodnjaka dolijemo nekaj vode, da bo vsaj za kosilo, potem pa zavijemo v sotesko reke Restonica. Znak že spodaj opozarja, da je promet za vozila širša od 1,9 m, v nadaljevanju po petih kilometrih, prepovedan. Poiščemo primerno mesto za parkiranje (N42.27674 E9.11034) in se spustimo k reki. Primernih mest za čofotanje je toliko, da se v bistvu ne znamo odločiti kje se utaboriti. Velikih okroglih, od vode zlizanih skal s tolmunčki ni konca. Pravzaprav se ne kopamo, le namakamo noge in se hladimo v dokaj mrzli vodi.

Čofotanja imam hitro zadosti, zato se odločim, da poskušam prekolesariti do vrha soteske in če bo čas, še peš skočim do jezera Lac de Melo. Vendar klanca ni konec, naklon ne popušča in le s trmo in veliko muko prikolesarim do vrha. Na srečo je ob cesti kar nekaj vodnih virov, tako da se sproti napajam.

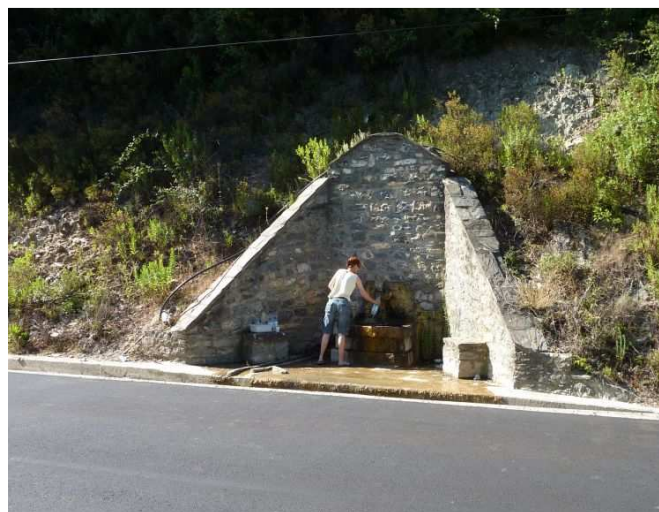

Za skok do jezera pa zmanjka časa, Luc de Melo je oddaljen uro hoje, Luc de Capitellu pa še dodatnih 45 minut. Šele ob spustu premišlujem kako zelo trmast sem pravzaprav bil, da sem brez kondicije prikolovratil do vrha.

Po kosilu se spustimo nazaj v Corte in zavijemo proti morju, na vzhodno obalo proti Ghisonacciu. Med potjo se ustavimo ob studencu (N42.21228 E9.32467) in napolnimo rezervoar. Po vodo tja hodijo tudi domačini, čeprav jo je na celi Korziki dovolj in je vsa voda iz pip pitna.

Zapeljemo na plažo nekje na polovici med Ghisonacciem in Solenzaro, ob izlivu reke Travo v morje. Sama plaža ni ne vem kaj, je pa prostor primeren za kampiranje oz. za piknike. Pod drevesi so betonske klopi in mize, pripravljenih je tudi že nekaj kurišč. Domačini rečni izliv koristijo za spuščanje čolnov v vodo in za hlajenje psov.

Ker so Flajnikovi in Koširjevi v Solenzari (oddaljeni le 5 km) jih povabimo na piknik. Ker je ura pozna se pripeljeta le Luka in Jaka. Zakurimo ogenj in ob njem podebatiramo, vse sorte o Korziki.

Sobota 11.07.2009

plaža ob reki Travo-Solenzara-kamp U Rosumarinu

Navsezgodaj nas zbudi delovni stroj, ki ureja dostopno cesto. Zapeljemo proti Solenzari, še prej pa obiščemo kolege v kampu Les Eucalyptus. Dolga peščena plaža, polno mivke pomešane z drobnim kremenčevim peskom. Eden cenejših kampov na Korziki in ni pretirane gužve.

Ob reki Solenzari zavijemo v notranjost in v kampu U Rosumarinu zapolnimo enega od zadnjih prostih prostorov. Kopanje na rečnih tolmunih je prijetno, primerno za otroke, voda ne preveč mrzla. Polno je skal, od tistih najmanjših pa tudi do 15 m visokih, s katerih junaki skačejo v ozke poglobljene tolmane reke. Že samo plezanje ni videti nič kaj varno. V bližini, le nekaj sto metrov naprej po cesti, je adrenalinski park. Teh je na splošno ogromno po celi Korziki.

Nedelja 12.07.2009

kamp U Rosumarinu-prelaz Bavela-Zonza-Quenza-Levie-Cucuruzzu-Levie-Carbini-prelez Col de Bacinu-Sotta-plaža Polombaggia-Bonifacio

Zapeljemo še bolj v notranjost, čez prelaz Bavela, proti mestecu Zonzi. Prelaz je podoben našemu Vršiču, na vrhu je polno turistov.

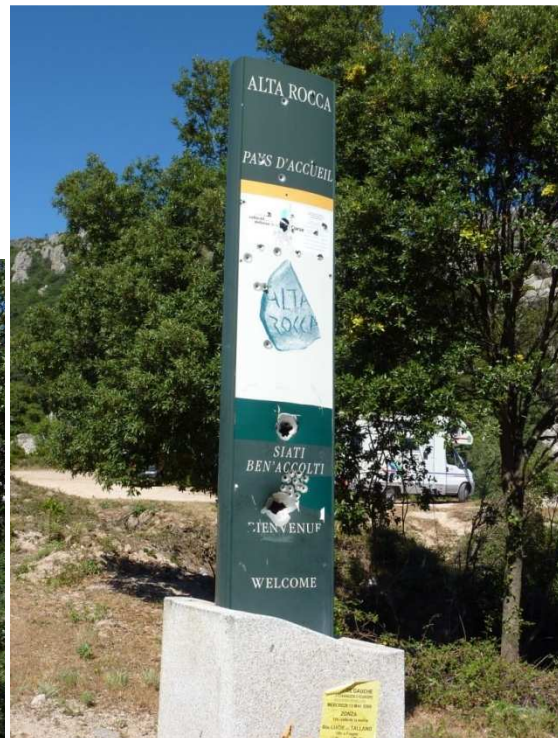
Še pred vrhom prelaza nam pot dobesedno zaprejo divji prašički, ki pa ne zgledajo prav nič divji, so kot nekakšni udomačeni psi. Požrešni pa tako, da moraš prav paziti, ko jih futraš, da ne ostaneš brez katerega od prstov. Med njimi skače tudi koza s podobnimi navadami.

V Zonzi se odločimo, da poiščemo Cucuruzzu, arheološko najdišče. Nismo najbolj spretni in zaidemo v mesto Quenza, kjer si ogledamo nekaj skulptur. Tam namreč ravno poteka festival tovrstnih umetnin. V Cucuruzzu si arheoloških znamenitosti ne ogledamo, pač pa si parkirišče sposedimo za kosilo in popoldanski počitek (N41.71681 E9.12857).

Nadaljujemo skozi mesto Levie in Carbini, preko prelaza Col de Bacinu do mesteca Sotta in potem naprej do plaže Polombaggia. Cesta je prazna, čudimo so prelepim skalam in prestreljenim znakom ob cesti. To je šlo ene municije. Nasploh je streljanje v obcestne znake na Korziki nacionalni šport, prej ali slej so vsi znaki prestreljeni.

Pred plažo Polombaggia parkiramo kar ob cesti, sto metrov naprej od parkirišča slavnega Giuseppeja. Plaža je res velika in se razteza v dveh zalivih. Na srečo pridemo tja šele ob šesti uri popoldan, tako da gužva počasi že popušča. Posebne ponudbe na plaži ni, kar pa nam kar prija. Zelo priljubljena je igra podobna badmintonu, le da so tu loparji leseni, žogica pa gumijasta.

Zapeljemo naprej proti Bonifaciu in poskušamo poiskati primeren prostor za spanje. Tega po krajšem manevriranju najdemo ob cesti proti plaži Sperone, skritega za grmovjem, nekaj deset metrov od ceste (N41.378750 E9.190540). Čeprav je za avtodomom pravo pogorišče patronov, se odločimo za prenočitev.

Ponedeljek 13.07.2009

Okolica Bonifacia

Prebudijo nas sončni žarki, meketanje ovc in oglašanje osla v bližini. Čeprav čista divjina, se nam kar nekako ne ljubi z našega bunkerja. Pa se vendarle odpeljemo, najprej do razgledne točke (N41.37703 E9.17625), bivše vojaške utrdbe. Nad njo je bilo preko noči parkiranih kar nekaj avtodomov in že se odločimo, da tam naslednjo noč prenočimo tudi mi.

Zapeljemo se proti mestu, poiskat parkirišče. V glavnem so parkirišča namenjena tistim, ki se odločijo za vožnjo z ladjico (prva tura je panoramska, druga pa okrog otočkov Cavallo in Lavezzi). Ko se že odločimo za panoramsko varianto pa nastopi druga ovira. Na vseh parkiriščih, verjetno zaradi gužve, namestijo višinske rampe. Potem pa nič, se pa z ladjico ne bomo peljali. Parkiramo na (kar nekaj oddaljenem) brezplačnem parkirišču ob vpadnici v mesto (N41.400061 E9.166472) in se peš odpravimo do pristanišča in naprej skozi mestna vrata do starega mesta.

Bonifacio je (vsaj meni) najslavnejše mesto na Korziki. Leži na ozkem polotočku nad previsnimi pečinami, ki stražijo vhod v pristanišče. Ozke ulice so podobne stranskim uličicam v Dubrovniku.

Pešačenje nas utruja, še bolj pa kosilo, ki si ga pripravimo malo nad razgledno točko (N41.37611 E9.17694). Mimo pride možakar in nam za brisalce zatakne letak, da je v mestu Bonifacio divje kampiranje od 20h – 8h prepovedano. Pa nič, s prenočiščem tukaj ne bo nič, bomo pač poiskali drug prostor pod luno. Zapeljemo se na pozno popoldansko kopanje na plažo Sperone (N41.376618 E9.221683). Zaradi ugodnega vetra je tam polno deskarjev in kajtarjev. Ko jih opazujem mi ni jasno, kako da se ob tej brzini ne zapledejo drug ob drugega.

Poiskat prenočišče se zapeljemo v smeri plaže Santa Manza. Sicer ob cesti stoji znak, da je za avtodomarje ponoči (od 20h-8h) prepovedano, a se zapeljemo naprej in svoj prostorček najdemo v družbi še petih avtodomov (N41.411011 E9.231013), tik ob obali.

Še dobro, da nismo prenočevali na istem mestu kot dan prej, tam se je okrog enajste ure zvečer odvijala prava kanonada, Korzika je slavila (kaj pa vem kaj).

Torek 14.07.2009

Plaža Ponti di Anava-Sartene-propriano-kamp Chez Antoine

Zjutraj, ko se kobacam z alkovna, z nogo zataknem za TV-kabel, zato z drugo nogo pikiram na mizico in jo dodobra polomim. Verjetno sem pri tem zbudil vse sosede. Na srečo smo imeli še drugo manjšo mizico, ki pa ni služila svojemu namenu, zato prestavim mehanizma pripenjanja in ploščico nogice. Ravno pospravim orodje, ko nam kar na plažo dostavijo svež kruh, bagete, kaj pa drugega.

Namenjeni smo v Propriano, k kolegom v kamp. Spotoma se ustavimo še v mestu Sartene (parkiramo pri supermarketu N41.61743 E8.97405), kjer v centru mesta ravno poteka neka komemoracija. Teh, odkar pri nas ni več socializma, nisem več vajen. Zanimiv je stari del s svojimi ozkimi kamnitimi ulicami.

Mimo Propriana nadaljujemo proti Porto Pollu in odvijemo v kamp Chez Antoine. Ta leži povsem ob morju, ob plaži Olmeto. Ker nimamo rezervacije, nas sprva na recepciji zavrnejo, a za eno noč se vendarle zmenimo. Izkazalo se je, da nam je v kampu iskanje prave parcele vzelo več časa, kot zunaj kampa poiskati prostor za prenočevanje. Popoldan se s kolegi odpravimo na plažo, zvečer pa ob kozarčku belega prijetno kramljamo.

Sreda 15.07.2009

kamp Chez Antoine-Ajjacio-park želv A Cupulatta

Zjutraj v glavi štema, belega je bilo vendarle preveč. Počasi pospravimo, spraznimo kaseto in dolijemo vodo. Poskusimo poiskati supermarket, vendar neuspešno. Potrebovali bi namreč nov meh za vodo, stari nam je padel z drevesa in šel tako rakom žvižgat. Zapeljemo proti Ajjaciu. Parkiramo na enem od parkirišč pred marino (N41.933291 E8.744394). Mimo centra mesta zapešačimo do napoleonovega spomenika. Tako »majhen« mož pa tako velik spomenik. Nazaj se vračamo mimo obale.

Ko se vrnemo, zaradi pozne ure, takoj štartamo proti parku želv (A Cupulatta). Sprva nič posebnega, a na koncu smo vsi mnenja, da je park vreden ogleda.

Za prenočevanje si izberemo parkirišče ob glavni cesti proti Cortam, kjer na velikem prostoru brez težav vedrimo sami (N42.05920 E8.962510).

Četrtek 16.07.2009

park želv A Cupulatta-Ajjacio-Cargese-Piana-plaža d'Arone-Piana-Porto-(N42.38093 E8.67980)

Zjutraj, zaradi bojazni o gužvi na ozki cesti med Piano in Portom, odrinemo že zelo zgodaj. Pa kot se je kasneje izkazalo je bila bojazen odveč. Pred Piano odvijemo levo proti plaži d'Arone. Pot je prijetna, prehitimo le nekaj kolesarjev in se ognemo nekaj avtomobilom, pravzaprav oni nam. Ko poskušamo parkirati na parkirišču pred plažo (N42.207450 E8.581110), iz grmovja priskoči starejši možakar in nas

prav z izkazanim zadovoljstvom na obrazu našene in usmerja v kamp. Parking, not camping, se mu derem nazaj, pa nič ne pomaga. Ne preostane nam drugega kot da parkiramo približno sto metrov više ob cesti.

Plaža je dolga, mivkasta, urejeni so tudi dostopi za čolne. Obalno stražo se gre policist, ki mu je v napoto tudi lulček našega 4-letnega Luke, zato mora le ta obleči kopalke. Pa tudi dveletne deklince so se morale obleči, medtem ko so mamicam in drugim mladenkam brez modrčka prizanesli. Čeprav smo bili na plaži med prvimi in nismo ostali dolgo, nas je sonce dodobra opeklo.

Nadaljujemo nazaj proti mestu Piano in naprej proti Portu. Ozka prepadna cesta nam je všeč, škoda le, da se tam avtodomi ob cesti ne smejo ustavljati in tako nismo uspeli več fotografirati.

Pa tudi s šleparjem se da srečati, seveda če ga pravi čas zagledaš.

Sprva imamo v Portu namen prespati, a kot kaže so v zadnjem letu avtodomom prepovedali dostop do parkirišča ob plaži (N42.265908 E8.695415), drugje pa v tem majhnem mestecu itak ni prostora. So pa uredili parkirišča za avtodome, celo v senci, vendar se je dovoljeno zadrževati le od 7h–19h (N42.26396 E8.69690). Plaža je prodnata.

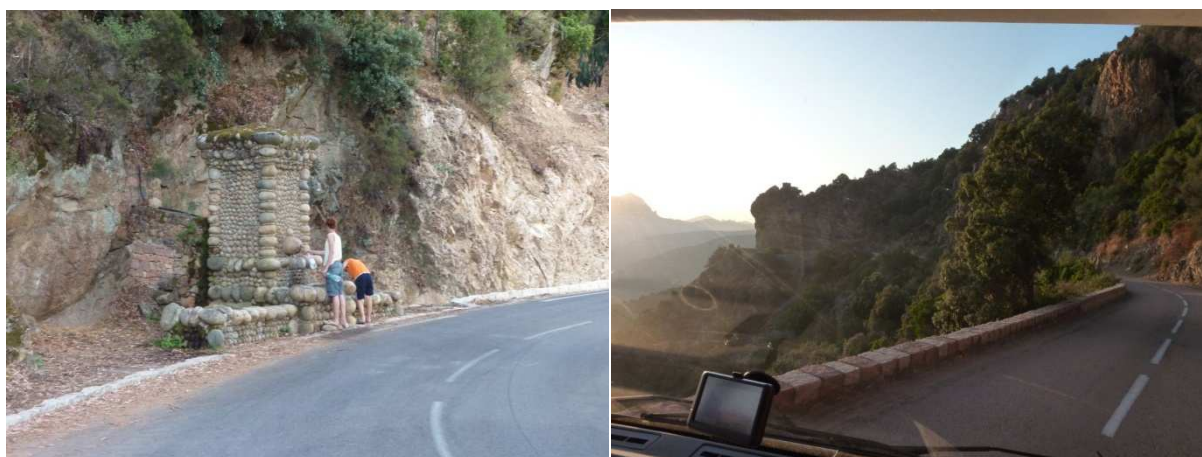

Proti večeru se odločimo nadaljevati proti Calviju. Ceste sem že vaje in v vožnji prav uživam. Moram pa pohvaliti predvsem domačine, ki, takoj ko zagledajo nasproti vozeči avtomobil, se takoj umaknejo k robu ceste. Pohvalno.

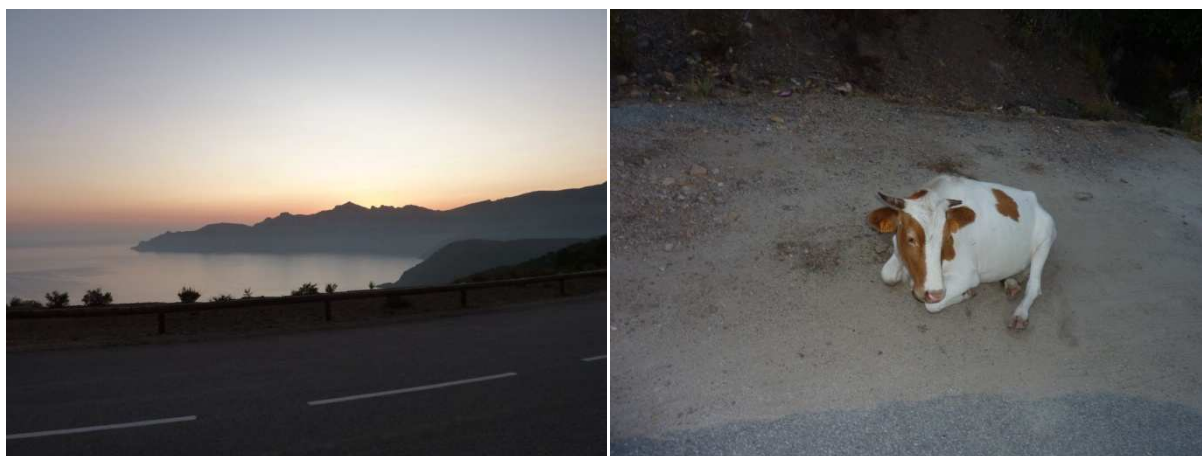

V občestnem izviru (N42.29455 E8.70172) si počasi z dvema liter in pol plastenkama (v celem Portu nam v nobeni od trgovin ni uspelo najti večjega kanistra) napolnimo rezervoar z vodo. Pa nam je v tej vročini prav prijalo.

Nadaljujemo po zanimivi gorski cesti. Ker se mrak že spusti, se odločimo prespati kar na občestnem gorskem parkirišču (N42.38093 E8.67980), ob družbi italijanske družine in nekaj glav govedine, ki se ponoči s ceste odmakne s ceste.

Kmalu ko se skrijemo pod rjuhe, se na parkirišče pripeljeta žandarja. Posvetita v avtodoma, med seboj momljata, da je tukaj prepovedano prenočevati, a nas pustita na miru in se odpeljeta.

Petek 17.07.2009

(N42.38093 E8.67980)-plaža Galeria-Calvi-S.Antonino

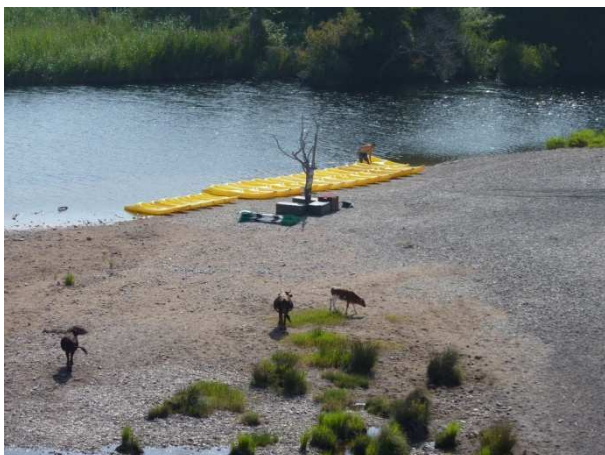
Ker ponoči močan veter ziba naš avtodom, se že zgodaj odločimo za nadaljevanje poti.

Po nekaj kilometrih odvijemo proti plaži Galeria. Ta je od parkirišča (42.41628 8.65623, podnevi 4 €, ponoči 15 €) oddaljena približno 5–10 minut pešačenja. Plaža je peščena, zanimiva pa tudi zato, ker se tam v morje izliva reka Fango.

S sladko rečno vodo si tako lahko spereš vso sol in nadomešča tuš. Po reki ponujajo tudi vožnjo s kajaki, med kopalci pa ne manjkajo niti krave.

Še pred deseto dopoldan nadaljujemo in v vročini prispemo v Calvi, na severozahodni del otoka. Parkiramo pred supermarketom, kjer končno dobimo meh za vodo in dopolnimo hladilnik. V mesto se odpravimo peš, kar pa nam je zaradi neznosne vročine precej neprijetno. Tam srečamo kolege, Flajnikove in Koširjeve, ki so tja prišli na izlet iz St. Florenta. Pogledamo stari del mesta ter utrdbo z muzejem tujske legije in že korakamo nazaj proti avtodomu.

V tej vročini se je še najlažje voziti, zato nadaljujemo proti Sant Antoninu, vasici s 360° razgledom.

Parkiramo ob cerkvi za zapornicami (N42.58941 E8.90654) za 2 €/24h. V oči nam padejo vaščani, ki si čas krajšajo s hudo resnim balinanjem. Ta se malenkostno razlikuje od našega, balini so manjši, zbijajo pa brez koraka, za kar so igralci sploh specialisti. Zdi se nam, da se ob tej igri zbere pol vasi. Predvsem starejših je veliko, ki modrujejo med seboj in jih je zanimivo videti.

Zanimiv je tudi taxi z osli okrog vasi. Na hitro zračunamo, da je to še kako donosen biznis. Šest oslov, ki na svojem hrbtu, vsak od njih v največ desetih minutah, »prigara« 10 €, ko pa pridejo nazaj na izhodišče jih že čaka vrsta naslednjih. Mi si v prijetni prodajalnici nakupimo spominkov, ob tem pa spoznamo moč blagovne znamke Corsica. Skorajda ni spominka, ki ne bi simboliziral Korzike.

Prenočimo kar na sredi parkirišča, kar pa je ponoči zaradi močnega vetra precej neprijetno. Sredi noči rešujemo tudi okno kopalnice, ki ga veter do konca razpre. Ob zavijanju vetra se avtodom pozibava tako močno, da smo že v dvomih, da se ne prevrne. Vseeno na istem mestu počakamo vse do jutra in vse je v redu. Zjutraj popravim še nosilce pokvarjenega okna in že smo pripravljeni za nadaljevanje.

Sobota 18.07.2009

S. Antonino-Monticello-St. Florent-Nonza-Marina d'Albo

Naš naslednji cilj je St. Florent. Med vožnjo se čudimo lepotam slikovitih vasic na hribovitih predelih. Vmes v vasi Santa Reparata di Balagna obrnemo in se spustimo po cesti bliže morju, saj nas znak opozarja na predor višine 3 m.

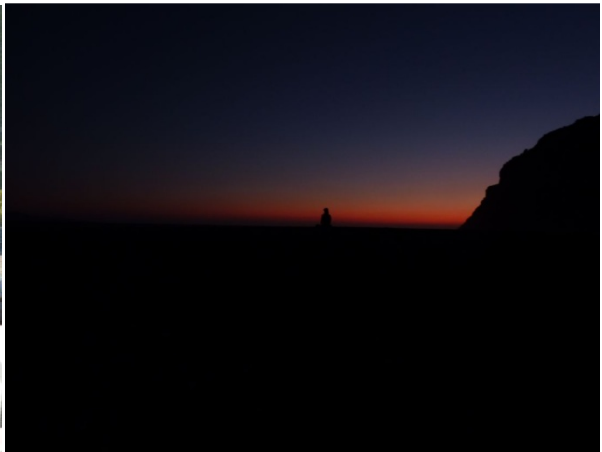
V St. Florentu se prebijemo skozi mestno gužvo in parkiramo ob obzidju (N42.68589 E9.30850). Valovi so tako visoki, da ob zaganjanju v približno 5-metrsko kamnito obzidje, kapljice škropijo naš avtodom.

Ker kolegov zaradi slabega vremena ni v kampu, pač pa so se zapeljali na izlet v mesto, sklenemo, da kar nadaljujemo mimo Nonze (žal se nam zaradi gužve parkiranja ne uspe ustaviti) do Marine d'Albu. Do točke kjer so si svoj prostor pod soncem na Korziki izborili avtodomi. Ko se spuščam proti morju je na desni najprej servis (zastonj odtok, voda in tuš 2 €), potem pa dva brezplačna parkirišča, rezervirana za avtodome. Večji se razprostira vse do sivo črne plaže. Na prst ocenjeno je na obeh »počivalo« okrog 20 avtodomov. Brez problema je dovoljeno tudi kampiranje (tenda, mizica in stoli).

Proti večeru v ozadju odkrijemo še tretje parkirišče, kjer si poiščemo naše zavetišče. V bližini je divje kampirala večja skupina mladine in kar sem imel priliko pokukati tja, so se imeli prav fletno.

Ker se odločimo tukaj ostati več časa (običajno na enem mestu nismo ostajali več kot en dan) in ker nam kopanje preprečijo visoki valovi, se damo v ler in si najprej pošteno odpočijemo.

Nedelja 19.07.2009

Marina d'Albo

Valovi ne pojenjajo zato se gremo z njimi pozabavat. Luka pravi val dobesedno odplakne nekaj metrov, vmes gledajo iz vode samo noge, sam pa pri tem naredi vsaj dve salti. Pridružijo se nam Flajnikovi, ki s St. Florenta nadaljujejo proti Bastii.

Ponedeljek 20.07.2009

Marina d'Albo-Pino-Col de la Serra-Tollare

Po zajtrku počasi poservisiramo avtodom, se stuširamo in nadaljujemo proti severu. Ustavimo se najprej pri izviro (N42.887140 E9.335030), kjer dotočimo še vodo, potem pa čez prelaz Col de la Serra (N42.97287 E9.36740). Tam stoji nekakšen mlin, če sem prav razumel so z njegovo pomočjo mleli grozdje.

Spustimo se do povsem severne obale, do vasice Tollari, kjer nas že pričakuje družba približno desetih avtodomov. Prenočevanje in kampiranje brez problema. Nasproti vasice je otoček Giraglia.

Pozno popoldan skočimo še na prodnato plažo, zvečer pa raziskovat vasico ter na pivo in sladoled.

Torek 21.07.2009

Tollare- Barcaggio-Santa Severa-Bastia-plaža La Marana

Zjutraj ujamem sončni vzhod. Prekrasen je. Še pred zajtrkom se zapeljemo proti vasici Barcaggio, potem pa mimo vetrnih elektrarn proti vzhodnemu delu prsta, vse do mesteca Santa Severa, kjer si pripravimo nekaj za pod zob.

Mimo Bastie se zapeljemo na naše prvo prenočišče, plažo La Marana. Vmes se nam zgodi, da nam pred očmi ceste kar naenkrat zmanjka. Vendarle hitro najdemo obvoz in že smo na plaži. Tokrat na mivki malo bolj previdni kot pred štirinajstimi dnevi. Zvečer se sprehodimo po obali in opazujemo ribiče kako čakajo, da zvonček zacinglja. Le redkim se je to dogajalo, ostali so jih pa kar malo nevoščljivo opazovali. Ja, ribiška je težka;-)

Sreda 22.07.2009

plaža La Marana-Bastia-Livorno-Firenzze-Bologna-Padova-Trst-Podbrezje

Zjutraj dočakamo še zadnji sončni vzhod, otroka očara John Deere, ki čisti plažo, potem pa se počasi odpeljemo proti supermarketu. Tam nabavim zložljivo kolo, ki ga nameravam uporabljati v kampih in tudi po Ljubljani na poti v službo.

Zapeljemo proti pristanišču.

Ker smo prezgodnji in ne dobimo primerne parkirišča v pristanišču se še enkrat zapeljemo severneje in si tik nad obalo pripravimo kosilo. Potem pa v vrsto za trajekt in ... zbogom Korzika.

Vožnja s trajektom je bila veliko bolj mirna kot v obratni smeri pred štirinajstimi dnevi, zato tudi zamude ni bilo. V Livornu naredimo še kratek postanek potem pa gas vse do doma. Ozka cesta s kolono tovornjakov med Firencami in Bologno je potrebna vse pozornosti. Ne predstavljam si, da se ti na prehitevalnem pasu avto zaradi napake ustavi, v tem primeru te po moje povozijo kot muho. Nadaljnja vožnja poteka klasično, ob prehitevanju tovornjakov. Točno ob treh zjutraj odklenemo stanovanjska vrata.

Rezime:

Korzika nas je z vso svojo lepoto očarala. Lepo je ob obali, lepe so reke, mesta, njihove gore. Če ti je ob morju prevroče se umakneš v notranjost. Tudi Korzičani so vse pohvale vredni. Všeč nam je bilo to, da niso vsiljivi. Pustijo te pri miru, če pa od njih kaj želiš ti bodo na vsak način poskušali pomagati. Pa držijo skupaj, vsaj videti je tako. Sladoleda, sadja, zelenjave in karkoli drugega ti ne bo prodal Šiptar ali kdo drug, temveč domačin. Korziškega bojvnika razen na zastavicah in drugih spominkih nismo opazili. Kot kaže, bojno sekuro med turistično zamenja za balin kugle.

Stroški: trajekt 289 €, nafta 285 €, cestnine 52 €, kampi, parking 55 €

Prevozili 2300 km, povprečna poraba nafte 11.4 l/100 km

